

KLASSEKAMPEN Venstresidas dagsavis

Virkelig hverdag

Klassekampen 1. Publisert på trykk 08.06.2015. Profil: Forestillinger, FRI. IdaLou Larsen. Side: 22.

I «Fri» forener Goksøy & Martens hverdagsrealisme og kunstnerisk fiksjon.

«Fri»

Den gamle minnelunden, Akershus festning

Manus og regi: Toril Goksøy og Camilla Martens

Scenografi og lyddesign: Marius Viktor Langlie

Scenografi og kostyme: Olav Myrthvedt

Med blant andre: Ane Dahl Torp, Benjamin Heistad

Anmeldelse

Vi sitter på et stillas høyt over bakken og ser ned på parken der mennesker kommer og går, mens en ung mann ligger utstrakt i gresset. Om han er død eller levende, er ikke godt å si. En sirene uler – kanskje en del av forestillingen, kanskje ikke. Umulig å vite. Og det er nettopp denne vekslingen mellom realisme og fiksjon som setter sitt preg på «Fri».

Gjennom høretelefonene vi er blitt utstyrt med, følger vi bruddstykker av samtalen som går for seg der nede, mellom Rusken-medlemmer som planter blomster, og litt lenger bort mellom noen halvgamle fyllicker på en benk. Så kommer en kvinne, Elin (Ane Dahl Torp), og setter seg på benken tvers overfor oss. Vi hører tydelig ikke bare det hun sier, men iblant får stemmen hennes en litt annen klang gjennom høretelefonene, og vi skjønner at vi også har tilgang til tankene hennes.

Snart får hun selskap både av tenåringsdatteren Signe (Live Miranda Flaten) og av sin egen mor Karen (Kari Onstad), og vi blir vitner til det tilsynelatende hverdagslige, men under overflaten konfliktfylte forholdet mellom moren Karen og datteren Elin, to kvinner med hver sin oppfatning av hva slags mor Karen har vært for sine barn. Dette er forestillingens hovedtema, og Goksøy &

22 Mandag 8. juni 2015 KULTUR&MEDIER KLASSEKAMPEN

Virkelig hverdag

ANMELDELSE
I «Fri» forener Goksøy & Martens hverdagsrealisme og kunstnerisk fiksjon.

Vi sitter på et stillas høyt over bakken og ser ned på parken der mennesker kommer og går, mens en ung mann ligger utstrakt i gresset. Om han er død eller levende, er ikke godt å si. En sirene uler – kanskje en del av forestillingen, kanskje ikke. Umulig å vite. Og det er nettopp denne vekslingen mellom realisme og fiksjon som setter sitt preg på «Fri».

Gjennom høretelefonene vi er blitt utstyrt med, følger vi bruddstykker av samtalen som går for seg der nede, mellom Rusken-medlemmer som planter blomster, og litt lenger bort mellom noen halvgamle fyllicker på en benk. Så kommer en kvinne, Elin (Ane Dahl Torp), og setter seg på benken tvers overfor oss. Vi hører tydelig ikke bare det hun sier, men iblant får stemmen hennes en litt annen klang gjennom høretelefonene, og vi skjønner at vi også har tilgang til tankene hennes.

Snart får hun selskap både av tenåringsdatteren Signe (Live Miranda Flaten) og av sin egen mor Karen (Kari Onstad), og vi blir vitner til det tilsynelatende hverdagslige, men under overflaten konfliktfylte forholdet mellom moren Karen og datteren Elin, to kvinner med hver sin oppfatning av hva slags mor Karen har vært for sine barn. Dette er forestillingens hovedtema, og Goksøy & Martens gir en overbevisende og realistisk skildring av familierelasjoner.

Tidligere samarbeid med Nationaltheatret
Nasjonalteatret har Goksøy & Martens flere ganger samarbeidet med, og det er nettopp denne vekslingen mellom realisme og fiksjon som setter sitt preg på «Fri».

LES KLASSEKAMPEN HVER FREDAG:
Moderne tider: Vi tar for oss moderne fenomener, historie og vitenskap.
De nære ting: Psykolog Peder Kjøl skriver om det personlige og nære.

LES KLASSEKAMPEN HVER FREDAG:
Moderne tider: Vi tar for oss moderne fenomener, historie og vitenskap.
De nære ting: Psykolog Peder Kjøl skriver om det personlige og nære.

LES KLASSEKAMPEN HVER FREDAG:
Moderne tider: Vi tar for oss moderne fenomener, historie og vitenskap.
De nære ting: Psykolog Peder Kjøl skriver om det personlige og nære.

stadig ringer Nav, romkvinnen (Florentina-Corina Stamate) som går rundt med pappkruset sitt og tigger, fyllikene som koser seg gemyttlig med hverandre og flasken, mødrene til toåringene som kravler rundt på bakken, ja til og med to Securitas-vakter. For ikke å snakke om alle de små episodene som tydeligvis utspiller seg på en side av scenen jeg ikke ser fra der hvor jeg sitter, men som vekker munterhet hos tilskuere til høyre for meg. Alt dette understreker stykkets virkelighetsperspektiv.

Men samtidig, og kanskje enda tydeligere enn i Goksøyr & Martens' tidligere produksjoner, spiller det oppdiktete en viktig rolle i «Fri»: De sterke sangnumrene til den gitarspillende Emily hører definitivt hjemme i scenekunstens verden, for ikke å snakke om at manusforfatterne gir oss tilgang til Elins uttalte tanker.

Narkomane Kristian (Benjamin Helstad) som tilbringer mesteparten av tida liggende halvt i

svime på bakken, er realistisk nok som junkie, men samtidig spiller han en viktig rolle i selve det dramatiske konseptet: Det er hans likhet med Elins avdøde bror Jonas som bringer familiens hittil ikke uttalte konflikter opp i dagen.

Og etter et poetisk avslutningstablå der hele ensemblet har stått samlet og tatt imot applaus mens luften er blitt fylt med regnbuefargede såpebobler, senker stillheten seg over den tomme scenen. Men helt tom er den ikke: Fremdeles ligger en bevisstløs Kristian utstrakt på bakken – en tankevekkende påminnelse om livets ubønhørlige gang.

kultur@klassekampen.no

© Klassekampen